

“בלב העולם”

שירים מאת ש. שלום, ירושלים

דם חסידים גובע בעורקי המשורר הזה. הוא מדלג על לבושי הדברים, על התיאבון של האמן לגשש את המשריה, את האריג הסמיך של החיים. בשבילו העיקר הוא — האכסטזה, כוסף הגילויים.

“אבותי היו נביאים —

וגלויי עינים הגיעו לשיש הטהור —

אבותי לא חזרו ממרומים שראו”.

בשיריו הראשונים עוד ביטויו כבול בריתמוס שאול ממשוררים אחרים, אמנם, גם בהם יש כבר תפילה ל”שגעון”:

“שלח ברק שחורוך אל לבי הדל,

גול רסן חיי, התהולל ונהל”.

אך בחלק השני של הספר מתבלטת עצמאותו של המשורר. הרייתמוס נעשה חופשי. המשורר עובר כליל “לשמיעה פנימית” של אכסטזה, לכיסוף הפנימי של הנפש.

“רוח הוא החולף על ע ש ב י לבנו,

אור הוא שעדיין לא הגיע אלינו”.

ובמקום אחר:

“במערות נפשנו אורבת נביחה,

בין כתלי מאפליה מתרוצצים אגרופים בחריקה”.

גם הנוף הארצישראלי נתפס אצלו לא בגשמיותו, כי אם בצד הויזיונרי שבו, זה שעשה ארץ זו למולדת האמונה.

במשורר זה כוסף הגילויים של החסידות חזר וניטע במולדת החזיונות העתי-
דה — בארץ ישראל.

משורר חדש נוסף לנו, והופעת ספרו יש בה משום רגע של שמחה בשבילנו.